

motto: *STYDÍM SE ZA MLČENÍ VEŘEJNOSTI!*

Vážení přátelé,

nedá mi to, abych se s vámi nepodělil o několik zamýšlení nad poslední hlavní událostí, která se odehrála v Paříži ve Francii a která stále není řešena u nás.

Domnívám se, že jsme - bohužel - zaspali dobu, kdy jsme se bezprostředně vyjádřit k události měli. Případá mi neřešení tohoto problému u nás jako strkání hlavy do písku. Asi jsou v tom Češi velmi zběhlí...

Nezlobte se na mě, ale velice mi chybí výrazná politická osobnost v současné České republice, která by se **ODVÁŽNĚ** k záležitosti vyjádřila nejen za sebe, ale i za ty z nás v českém národě, kterým uvedená událost není lhostejná a kteří marně čekáme na nějaké zásadní slovo od našich politiků. Je sice hezké, že pan premiér odjel na setkání do Paříže s jinými světovými politiky, ale co ostatní? Je to pro ně tak velká zátěž se nějak zásadně vyjádřit, nebo čekáme na další půlstoletí, kdy se objeví nějaká osobnost u nás nebo událost, která se vyloženě všech našich občanů týkat bude? Jsme země, která dokáže vyjádřit solidaritu s jinými, nebo nám to je jedno? Můžeme potom očekávat, že až nám poteče do bot, že se nás někdo v cizině zastane, když to my nedokážeme ani slovy a manifestačními projevy?

Je velmi smutné, že prvními, kdo se vyjádřili protestem proti terorismu, byli čeští muslimové a Francouzi žijící nebo pracující u nás a francouzští turisté, kteří navštívili Českou republiku! A co my - čeští občané? Půjdem do ulic, až už bude pozdě?

Česká historie ukazuje, jaké cesty projevu humanity a solidarity s jinými společenskými skupinami v Evropě byly pro nás typické: nikoli chřestění zbraněmi, neboť naše malá země a menší počet obyvatel než jinde v Evropě nás nutily k jiným způsobům vyjadřování nesouhlasu - například demonstracemi, manifestacemi, mítinky, na kterých se naše veřejnost jasně vyjadřovala... A co dnes? Zapomněli jsme na to, že jsme lidmi, kteří umějí soucítit s jinými, než jen se sebou? Jsme tak do sebe zahleděni, že nevnímáme, co se okolo nás děje?

Vzpomínám na Václava Havla - a zřejmě nebudu sám, kdo uvažuje podobně jako já a kteří si myslíme, že nám nyní **VELICE CHYBÍ** jeho osoba, jeho slova i činy.

Vzpomínáme si na to, jak dokázal svým humanistickým poselstvím zaplnit lidmi Václavské náměstí, a to i v době, kdy již byly utvořeny demokratické základy Československa - tuším v roce 1991 bylo ono další velké shromáždění po sametové revoluci. Václav Havel už jako prezident byl za tohle nazýván některými politiky, že má aktivistický přístup. Pan Havel to věděl, a přesto svolal zástupy lidí! Věděl, že někdy nestačí jen parlament, ale že se samotní občané musejí vyjádřit k určitým problémům ve své době. A víme, že v počátcích naší demokracie to nebylo jednoduché! Proč se dnešní politici bojí takového shromáždění? Nezajímá je názor občanů?

Jsem si (a nejen já) jistý, že by Václav Havel dnes opět shromáždění svolal. A víte,